

РЕШЕНИЕ

№ 6235

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4129** по описа за **2022** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, депозирана от В. Х. И., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], р-н М., Столична община, [жк], [жилищен адрес] сп. 20, срещу Решение № 20016557 от 24.02.2022 г., постановено по НАХД № 6075/2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 8-ми състав. С решението е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 4591368, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 2 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на В. Х. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50.00 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се излага становище, че постановеното съдебно решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Подробни съображения са изложени в депозираната касационна жалба.

Претендира отмяна на постановеното решение и отмяна на атакувания електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не се явява и не изпраща

процесуален представител.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира разноси.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Ю., който моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а касационната жалба да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства, е установил от фактическа страна, че на 24.11.2020 г. в 19.33 часа в [населено място], бул. Ал. М. до бензиностанция „Петрол“, с посока на движение от бул. Ц. шосе към Околовръстен път, лек автомобил „Рено М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , при ограничение 50 км/ч, е преминал със скорост 67 км/ч, като е превишил разрешената скорост с 17 км/ч. нарушението било констатирано с разпечатка от техническо средство, в която е отразен регистрационният номер на автомобила, датата и часа на измерването, мястото и скоростта. Направена е справка за собственост на заснетото МПС, видно от която собственик на лек автомобил „Рено М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] е В. Х. И.. На същият, като собственик на автомобила, е издаден електронен фиш, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева на осн. чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

От правна страна, Софийски районен съд е счел, че при съставянето на същия са спазени изискванията на закона, като не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, засягащи правото на защита на жалбоподателя /настоящ касатор/. Изложил е подробни мотиви досежно годността на техническото средство, с което е установено нарушението, както и мястото на осъществяване на деянието. Същите се споделят напълно от настоящата инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

За да потвърди процесния електронен фиш, съдът е приел, че нарушението е безспорно установено, като правилно и законосъобразно е определена съответната санкция.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, като постановено е от надлежен съдебен състав /не се оспорва компетентността по правилата на подведомствеността на СРС 8-ми състав/, допустимо /при наличие на жалба, подадена в законоустановения срок/ и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото.

Съдът е отговорил на възраженията в жалбата, които правилно са отхвърлени като неоснователни. Всъщност пред първостепенният съд, както и пред настоящият жалбоподателят не е твърдял, че не е извършил нарушението или че не той е управлявал на 24.11.2020 г. в 19.33 часа в [населено място], [улица]до бензиностанция „Петрол“, с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, лек автомобил „Рено М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Пред СРС, възраженията на И. се свеждат единствено до несъответствие на ЕФ К № 4591368 с ТР №

1/26.02.2014г. по ТД № 1/2013г., от което прави извод за неговата нищожност. Претенцията за нищожност на ЕФ е преповторена и в касационната жалба.

Легалната дефиниция на понятието "електронен фиш" се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това произтича, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, поради което в електронния фиш не следва да се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. /ТР № 1/26.02.2014г. по ТД № 1/2013г./

С други думи, за да бъде валиден електронния фиш, същият следва да съдържа реквизитите по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, което правилно е установено от първоинстанционният съд. Процесният санкционен акт-ЕФ К № 4591368, съдържа данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. В тази връзка, неоснователна е претенцията за липса на реквизити, както и неяснота по отношение на соченото нарушение. Електронният фиш отговаря на изискванията за съдържание на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, като в същият изрично и единствено е посочено, че нарушението е на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, противно на въведеното от касатора оплакване за изписване на текста чл. 21, ал. 1 и чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Посочването на географски координати /G. данни/ не е сред реквизитите по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП в какъвто смисъл е и ТР № 1/26.02.2014г.

В допълнение следва да бъде посочено, че гореописаната фактическа обстановка е приета за установена въз основа на приетите по делото писмени доказателства - разпечатка от кадър на средство за контрол на скоростта; справка за собственост на МПС; заповед за утвърждаване на образец за електронен фиш; протокол за техническа проверка; часови график; удостоверение за одобрен тип средство за измерване и протокол за проверка на ARN CAM S1 със сериен № 11743с7 за контрол на скоростта с вградено разпознаване на регистрационните номера от разстояние, протокол за използване на А. или система от дата 24.11.2020г. и ежедневен отчет. Това са и необходимите и достатъчни доказателства за обосноваване на установеното нарушение и неговият извършител, както за административнонаказващият орган, така и за съда. В този смисъл неясно е

оплакването на касатора за непълнота на доказателствения материал.

Неоснователно е и позоваването на чл. 755 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Разпоредбата се отнася за средствата за измерване, които следва да работят в рамките на подробно описани допустими грешки, като в конкретният случай се установява, че ARN CAM S1 със сериен № 11743с7 работи в диапазона на допустимите грешки /Протокол № 68-С-ИСИС/01.10.2020 г. на л. 11 от НАХД № 6075/2021 г. СРС/. Същата разпоредба обаче не е относима към издаваните електронни фишове, още по-малко да вменява в задължение на административнонаказващия орган да преизчислява установената и заснета скорост на движение на определено ППС. Обратното, по аргумент от чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в тежест жалбоподателят и настоящ касатор е да установи неточност в средството за измерване, а от там и да иска намаляване на отчетената скорост на преминаване през заснетия пътен участък. Отделно от това, съдът констатира, че видно от приложената по делото снимка от система за видеоконтрол автомобилът е засечен със скорост от 70км/ч., но е санкциониран за 67 км/ч, като по този начин е отчетен толеранс в полза на водача в размер на 3 км/ч.

По тези доводи, касационната инстанция приема, че съдебно Решение № 20016557 от 24.02.2022 г., постановено по НАХД № 6075/2021 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав е ПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. Касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20016557 от 24.02.2022 г., постановено по НАХД № 6075/2021 г. по описа на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 8-ми състав.

ОСЪЖДА В. Х. И. ЕГН: [ЕГН] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.